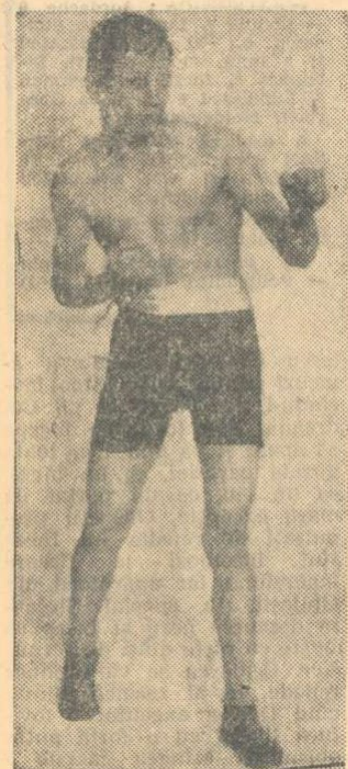
sportul Magazin

IN RING ŞI IN JURUL LUI, ANI ŞI ANI DE-A RINDUL

Tipograf de profesie, linotipist, Mielu Doculescu şi-a început activitatea pugilistică din fragedă copilărie. Avea 15 ani, cînd în 1927, împins de curiozitate intra în Sala Gutenberg, unde se predau

Mielu Doculescu, *în 1930, la vîrsta de 18 ani*

lecţii de box. Şi-a început această activitate, pe care nu avea s-o mai părăsească niciodată. În cartierul copilăriei sale, exista „Sala de box Jean Constantinescu". Aici a primit primele noţiuni ale nobilei arte.

Ca boxer amator, Mielu Doculescu a susţinut 24 meciuri, nepierzînd decît pe cel cu Lucian Popescu. În anul 1928 trece la profesionism. În decursul altor 14 ani de activitate, el a susţinut 101 meciuri, dintre care a pierdut 15.

Mielu Doculescu a cucerit titlurile naţionale la categoriile pană, uşoară, semimijlocie, mijlocie şi semigrea.

Tehnician desăvîrşit, „boxerul fără gardă", cum i se spunea, Mielu Doculescu oferea minute de adevărată desfătare spectatorilor prezenţi la meciurile sale. Stilul său se întemeia pe un fantastic joc de picioare, care îi permitea să se deplaseze cu o viteză uluitoare, să lovească din orice poziţie, şi, dacă se găsea în impas, să scape din cele mai grele situaţii în ring.

Ca antrenor, a format şi a contribuit la dezvoltarea unei generaţii de sportivi fruntaşi ca: Nicolae Linca, Mircea Dobrescu, Dumitru Ciobotaru, Dumitru Rizea, Nicolae Zlătaru, Şerbu Neacşu, Gheorghe Negrea, Ion Peicin ş.a.

În cadrul colectivului de antrenori, ca şi în şcolile de pregătire a noii generaţii de antrenori, Mielu Doculescu, alături de Lucian Popescu, a împărtăşit cu largheţe experienţa sa, cunoştinţele pe care le acumulase în decursul celor 40 de ani de activitate sportivă.

Autoritatea în materie era completată de talentul său de expunere şi de a materializa practic tot ceea ce intuia nou în arta pugilatului.

Mielu Doculescu dorea să stea permanent alături de ceilalţi antrenori tineri, şi împreună cu ei să contribuie mai departe la ridicarea prestigiului boxului românesc ce-i era atît de drag şi căruia îi dăruise tot ce avea mai scump în viaţă.

Prin moartea lui Mielu Doculescu, boxul românesc încearcă o grea şi dureroasă pierdere.

I. GRUIA

TURISM

Să vă cunoaşteţi
Ţara :
Piatră cu piatră
Metru cu metru
Petec cu petec
Casă cu casă
Sat cu sat
Oraş cu oraş.
Pom cu pom
Floare cu floare
Munte cu munte
Vale cu vale
Deal cu deal
Peşteră cu peşteră,

Om cu om...
Să vă cunoaşteţi
Ţara !

Aristide MIRCEA

Automobilistice...

• Nu vă răzvrătiţi contra Sensului unic, instalat pe o stradă. Are şi el... sensul lui.

• Nu poţi fi prieten şi cu volanul şi cu... molanul.

• N-ar strica, la serpentine periculoase, să fie aşezate placarde cu conţinuturi ca acestea : „Curbă periculoasă ! Cel mai apropiat spital la 2 kilometri"

V. HILMU

O MINIVEDETĂ INTRE DOI AŞI

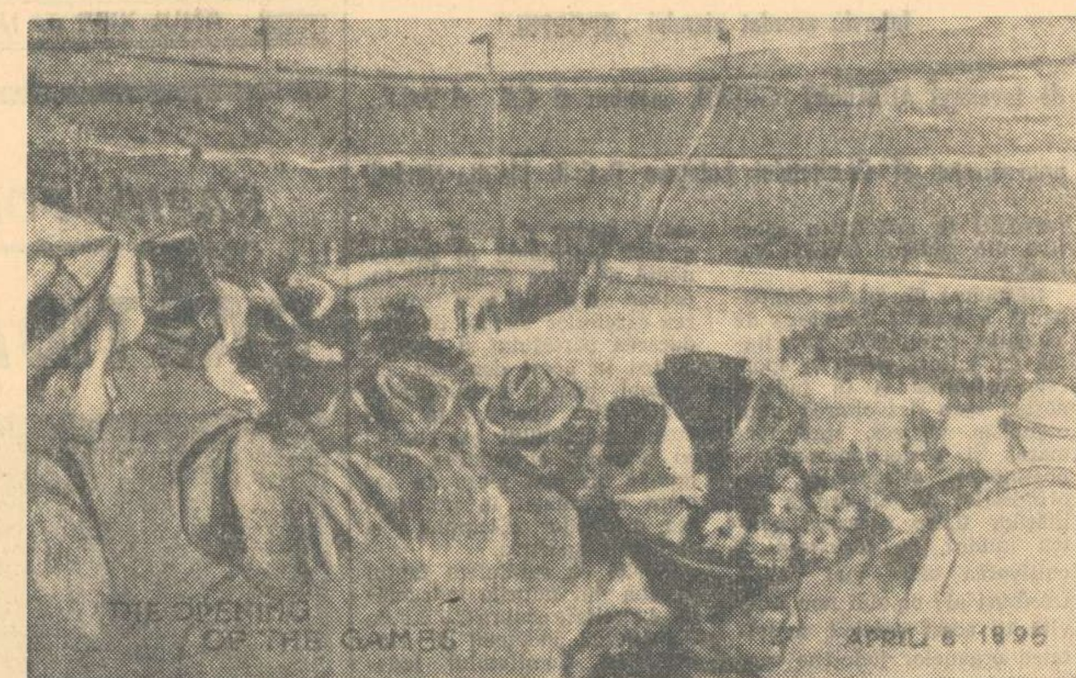

Alături de Dumitrache şi Lucescu, pe gazon şi-a mai făcut apariţia o vedetă : Răzvan. *Respectiv, Lucescu junior, pozat de fotoreporterul nostru Vasile Bageac pentru filmotecă, în cazul cînd micuţul fotbalist de azi va păşi pe urmele celor care, în imaginea de faţă îi ţin companie.*

JOCURILE OLIMPICE

AU ÎMPLINIT TREI SFERTURI DE VEAC

TÎNĂRUL DE 75 DE ANI

Un desen de epocă, reconstituind ziua deschiderii Jocurilor Olimpice de la Atena (aprilie 1896).

Era blîndeţe primăvăratică în atmosfera acelor zile de aprilie, pe stil nou, cînd a răsunat cantata poetului Costis Palamas şi a compozitorului Spiridon Samaras pe stadionul îngust din marmoră de Pentelic, vestind primul imn al Jocurilor Olimpice moderne : **„Geniu nemuritor al antichităţii, părinte al adevărului, al frumosului şi al binelui, coboară, iveşte-te şi luminează-ne cu razele tale, pe acest pămînt şi sub acest cer, martore ale gloriei tale".** Nostalgie greacă după vremurile de glorie de altădată.

Pe fondul agonisticii helene, Pierre de Coubertin a vrut să cultive curentul educaţiei fizice suedeze, sportul pentru gentlemeni britanic şi spiritul competiţional american, fără a uita spiritul (pur şi simplu) francez. Programul pe care l-a conceput trebuia să constituie o linie de plecare simbolică. Pentru prima oară reunite la Atena, în acel aprilie 1896, pe stil nou, sporturile au pornit, pe acelaşi flanc, la cucerirea lumii. Ceea ce însemna destul într-o epocă în care, de pildă, preşedintele Federaţiei belgiene de gimnastică putea să-i scrie (în 1894) lui Coubertin : „Am crezut întotdeauna şi mai cred şi astăzi că gimnastica şi sporturile sînt lucruri contrare !" sau în care, peste un an, preşedintele Uniunii franceze de tir îi scria indignat aceluiaşi: „E de necrezut cum şi-a putut cineva închipui că tirul va putea fi încorporat într-un ansamblu de sporturi !"

Cu toate acestea, **cea de-a 294-ediţie a Jocurilor Olimpice din istoria omenirii şi prima ediţie a erei moderne** s-a celebrat în blîndeţea primăvăratică a acelui aprilie, pe stil nou, a anului 1896. Atunci a reînceput ciclul cvadrienal al fascinantelor festivaluri — pline de triumfuri şi de emulaţii, vii şi colorate — care au făcut din **Jocurile Olimpice cea mai mare şi mai importantă întrecere sportivă a tuturor timpurilor, pe toate meridianele globului pămîntesc.** În ciuda ironiilor care le-au însoţit primii paşi şi a greutăţilor care le-au pus piedici, jocurile au izbîndit, urmînd un grafic sever, nu totdeauna ascendent, dar pînă la urmă în mare progres. La această a 75-a aniversare a acelui început, putem susţine că jocurile, în varianta lor modernă, au făcut epocă.

De atunci, din 1896, tineretul atletic al lumii s-a mai reunit de 16 ori în jocuri de vară şi de 10 ori în cele de iarnă, presărînd continentele cu florile prieteniei sportive. Olimpismul modern, idealizat de părintele său, Pierre de Coubertin, a supravieţuit războaielor, catastrofelor şi crizelor omeneşti — fără a fi scutit de propriile sale cutremure sau tulburări. **Rezistînd, ideea olimpică şi-a dovedit vitalitatea.**

Cu un an înaintea celei de a 20-a ediţii a Jocurilor Olimpice moderne, salutăm din inimă jubileul acestui tînăr de 75 de ani !

Victor BANCIULESCU

CE-A SCRIS, ÎN ACELE ZILE, PRESA...

„Atenţia Europei culte este acum aţintită asupra unei restaurări foarte interesante care se face în Grecia. Grecii moderni s-au gîndit să facă să reînvie serbarea cea mai solemnă şi mai caracteristică a vechei Ellade : Jocurile Olimpice".

În continuare, sînt publicate amănunte privind desfăşurarea primei ediţii a Jocurilor Olimpice moderne :

„Stadiul va fi iluminat cu lumină electrică. Va conţine săli de băi şi vestiare foarte confortabile.

Programul Jocurilor va fi mult mai variat decît altă dată (n.n.: *în antichitate*)*. Vor avea loc alergări, concursuri de arme, de lupte atletice, de tragere la ţintă, de ciclism, de vîslare, de înotare, de lawn-tennis şi criket (...)".*

(„Timpul" din 4/16 aprilie 1896).

„La 25 martie (n.n.: stil vechi) *s-au început la Atena Jocurile Olimpice. Din toate părţile lumii au venit o mulţime de străini să concure la diferitele alergări pe jos, velociped etc. Americani, englezi, francezi, germani, unguri, spanioli etc. s-au întîlnit aci împinşi fiecare de mîndria de a demonstra curajul şi tăria naţionalităţei lor.*

La alergările pe jos ce-au avut loc între Marathon şi Atena şi la care au concurat reprezentanţi din toate naţionalităţile citate mai sus, a reuşit tînărul grec (Spyros) Luis care a parcurs drumul acesta de 42 chilometre în timp de 2 ore şi 55 minute.

Ei bine, acest curajos tînăr, acest erou (şi cred că nu greşesc de fel numindu-l astfel), a fost obiectul unor manifestaţiuni din cele mai sincere şi grandioase din partea tuturor asistenţilor acestor strălucite şi demne serbări. (...). Englezele al căror caracter neentuziast este cunoscut îndestul, ca prin farmec au fost însufleţite de un entuziasm fără seamăn. Două din ele l-au sărutat călduros pe tînărul Luis.

Iată un om care va ocupa în istoria noilor Jocuri Olimpice o pagină glorioasă.".

(„Tribuna liberă" din 15 mai 1896).

„Pentru noi, serbările de la Atena nu prezintă numai un simplu interes de curiozitate. În ceea ce au făcut grecii, noi am dori ca ţara noastră să vadă un frumos şi folositor exemplu, vrednic de imitat (...).

La noi, atît din partea publicului, cît şi din partea guvernului, se dă foarte puţină importanţă unor aşa lucruri.

E drept că gimnastica e înscrisă printre obiectele de studii ale şcolilor ; dar ea e considerată ca un obiect secundar pe care nu trebuie să se pună preţ".

(„Universul" din 2/14 aprilie 1896)

Fără cuvinte

Desen de CIOSU

T. STELARU (TOSTAO), COMUNA CIINENI. Ne informaţi că jocul dv. seamănă cu cel al lui Tostao, motiv pentru care colegii v-au şi poreclit aşa : Tostao. Nici prin gînd nu mi-ar fi trecut că, de la Ciineni, îmi vor veni noutăţi fotbalistice atît de interesante. Să vă spun, însă, ceva : şi mie, cînd eram mic, mi se spunea... Dobay, şi, cu toate acestea, nici o echipă nu s-a bătut pentru mine. Poate că dv. veţi avea o soartă mai bună, în această privinţă. V-o doresc din toată inima ! 2. Răducanu (numele mic) Necula (numele de familie) s-a născut la 10 mai 1946, în comuna Vlădeni, judeţul Constanţa. Admiratorii lui au un dublu motiv să-l felicite : pentru ziua de naştere şi pentru modul cum a apărat la Novi Sad. Îi puteţi scrie pe adresa clubului **Rapid : Şoseaua Giuleşti nr. 18.**

GHEORGHE GAINA, BUCUREŞTI. Meciurile de box Clay — Bonavena şi Clay — Frazier n-au fost transmise „în direct".

SZABO ARPAD, FĂGĂRAŞ. Cel de-al treilea meci dintre Petrolul şi F.C. Liverpool, din cadrul Cupei campionilor europeni, s-a disputat la Bruxelles, în 1967. Scor : 2—0 pentru F.C. Livepool. Primele două rezultate : 2—0 şi 1—3.

I. GHINESCU, COMUNA BOTENI. Un catren, pe marginea jocului dur, de duminica trecută, de la Olteniţa :

De s-o mai juca aşa,
In sistem „Olteniţa",
Nu-i exclus, trecînd la fapte,
Să vedem fotbal... „în şapte" !

N. BUZDUGAN, BUCUREŞTI. 1) Materialul dv., **„Cu Jack Johnson, campionul lumii la toate categoriile, la Bucureşti"**, este interesant. Îl veţi întîlni într-o viitoare pagină de „Magazin". 2. Cineva susţine că Ovens ar fi cucerit cele 4 medalii de aur, la J. O. din 1936, într-o singură zi. Este vorba, în orice caz, de cineva care nu prea se pricepe în ale atletismului, din moment ce îşi închipuie că e posibil să concurezi (şi să cîştigi !) de patru ori într-o zi, în indiferent ce concurs atletic, şi mai ales într-unul de dificultatea celui care are loc în cadrul J.O. Notaţi, deci, pentru contra... răspuns, cele patru zile de aur ale lui Ovens : 2 august: 100 m (10,3 sec.) ; 4 august : săritura în lungime (8,06 m) ; 5 august 200 m (20,7 sec.) ; 9 august : ştafeta 4x100 m (39,8 sec.).

ŞTEFAN MIHĂESCU, SLATINA. Aproape toţi antrenorii de fotbal seamănă cu eroul lui Topîrceanu

din „Balada chiriaşului grăbit". Şi chiar dacă ei nu sînt cei nestatornici, îi ajută... cluburile să fie ! Ţin să vă precizez, însă, că în peregrinările sale, Gil Mărdărescu nu s-a oprit niciodată şi la Steagul roşu Braşov. Dar... mai e timp !

ALEXANDRU VASILESCU, SIGHIŞOARA. Citiţi răspunsul de mai sus, privitor la Răducanu.

AUGUSTIN CIMPEANU, GHERLA. **„Dacă în timpul unui meci de fotbal, mingea intră în poartă, lovindu-se din întîmplare de un ziarist care se află în terenul de joc, se acordă gol ?".** Nu, chiar dacă ar fi vorba de unul dintre cei mai apreciaţi ziarişti ! Conducătorul jocului va da o „minge de arbitru", de pe locul în care, ca să folosim formularea din regulament, mingea s-a lovit de un „corp străin". Credeaţi că pentru ziarişti se face o excepţie ?

GIGI ANASTASOPOL, COMUNA BĂNEASA. Există, pe meleagurile dv., un tînăr, Rudi Clay, în etate de 15 ani (1,90 m înălţime, 95 kg. greutate), în care dv. vedeţi pe viitorul campion mondial de box la toate categoriile. S-ar putea. Numai să nu apară, între timp vreun Marin... Frazier !

Ilustraţii : N. CLAUDIU

CASABLANCA fără „PETIT TAXI"

Note de drum din Maroc

Prea puţini marocani, chiar dintre acei evlavioşi păstrători de străvechi datini şi tradiţii, mai folosesc astăzi denumirea arabă, Dar el-Beida, pentru a vorbi astfel despre metropola scăldată de apele Atlanticului şi încinsă ca un cuptor, aproape tot timpul anului, de dogoritorul soare african. Oraşul, poate singurul din lume în care toate casele sînt vopsite în alb, şi-a impus numele modern — Casablanca. Dar, e destul să treacă doar cîteva ore pentru ca vizitatorul ajuns aici pe drumuri de apă, dinspre Tanger, ori coborînd din văzduhuri, pe modernul aeroport Nouaser, venind, să zicem, de la Alger, să capete obişnuinţa de a rosti simplu, familiar, un diminutiv acuzînd tainic un amestec de gingăşie şi intimitate : „Casa"... Atît, şi toată lumea înţelege că ai început să iubeşti oraşul.

Aşadar, deşi în toate hărţile şi prospectele turistice va citi Casablanca, oaspetele marelui centru economic şi important debuşeu maritim al Marocului va porni să cunoască „Casa", în speranţa, adesea împlinită, că frumuseţile şi obiceiurile locurilor i se vor descoperi mai repede, fără ceremonialul obişnuitelor excursii cu autocarul.

Ca să cunoşti oraşul e mai bine să renunţi şi la unul din „Le Petit Taxi" (Simca-1000) care pentru cîţiva dirhami ar străbate bulevardele largi spre ANFA, cartierul milionarilor, sau panglica de asfalt de pe malul Atlanticului, acolo unde plaje lux ase amintesc de Copacabana sau de Mar del Plata.

„Casa" este, înainte de toate, principalul port marocan, oraşul cu forfota cotidiană a străzii, cu acei oameni prietenoşi, cu o bunătate pe care o desluşeşti chiar sub feţele acoperite de burnusuri sau voaluri multicolore. Drumurile duc spre mari bulevarde cu magazine europene, dar şi spre uliţele de labirint ale imensului bazar unde tocmeala pentru o brăţară cu pietre strălucitoare, dar fără preţ, începe de la 20—30 de dolari şi se încheie cu un tîrg neaşteptat, cumpărătorul plătind ceva mai puţin de a zecea parte.

Sînt, desigur, plăcute ceasurile de odihnă într-una din camerele luxosului hotel „El Mansur" din plin centrul oraşului, dar frumuseţea oraşului o întîlneşti în altă parte; privind fîntîna luminată feeric, de pe bulevardul Hasan al II-lea, odihnindu-te într-unul din parcurile străjuite de palmieri falnici, admirînd catedrala în stil arab, una din minunile arhitecturii africane sau, pur şi simplu, aşezîndu-te într-una din cafenelele de pe „Lalla Yacout", alături de acei oameni care nu cunosc gustul alcoolului şi care, sorbindu-şi tacticoşi ceaiul de mentă, spun străinului oarecum contrariat : „Acesta e wisky-ul nostru".

Extrem de plăcută surpriză, „Casa" ni s-a înfăţişat şi ca un puternic centru sportiv şi cu toate că ploaia, neaşteptat de abundentă, şi vremea, nefiresc de friguroasă, ne-au cam împiedicat în împlinirea dorinţelor noastre, am avut, totuşi, prilejul să cunoaştem destul de multe din aspectele vieţii sportive a oraşului.

Pasiunile sportive sînt diferite, dar şi aici fotbalul deţine rolul principal. În timpul vizitei noastre, subiectele la ordinea zilei erau victoria echipei Marocului cu 5—2 în meciul cu Nigeria, „tranzitul" de o noapte a lui Sao Paulo, pentru jocul pe care urma să-l susţină la Fés, şi situaţia din clasamentul marocan în care conducea autoritar R.S. Settat. În aceleaşi zile, pe terenurile ANFA se desfăşura o mare competiţie de golf, „Cupa FLAG PILS", în sala RAPC — prima ediţie a „Cupei Prietenia" la lupte, cu participarea sportivilor din Maroc, Algeria şi Spania. Pe alte terenuri — cele mai multe particulare — erau programate pasionantele competiţii de boules, petanque, pelote basque, tenis sau echitaţie (cu participarea celebrului călăreţ brazilian Pesoa).

Nu mai vorbesc de neuitatul spectacol sportiv pe care l-a oferit cetăţenilor înşiraţi pe trotuarele bulevardelor, dar mai ales celor aflaţi în tribunele Stadionului de onoare, sosirea în ultima etapă — El Jadida — Casablanca, a cicliştilor participanţi la Turul Marocului.

Am schiţat doar acest bogat repertoriu sportiv căruia i s-au adăugat alte două importante competiţii ce ne interesau în mod direct : Cupa Ţărilor Latine la handbal şi Turneul F.I.R.A. de juniori, la rugby, întreceri la care, după cum se ştie, au participat şi echipele reprezentative ale ţării noastre. Rezultatele sînt cunoscute — un splendid succes la handbal, un meritoriu loc III la rugby, performanţe comentate în corespondenţele transmise din Casablanca. Să adaug acum doar că aproape zilnic am întîlnit aprecieri elogioase la adresa sportivilor români cuprinse în cronicile şi reportajele publicate de „Le Petit Marocain", „L'Opinion", „La Vigie", că atît la Lycée Chawki, unde au fost cazaţi rugbyştii, cît şi la Hotel Residence, locul unde au fost găzduiţi handbaliştii, manifestările de simpatie şi prietenie au fost nenumărate, de la îmbrăţişări şi felicitări, după victoriile realizate pe terenurile RUC sau CAFC, de la schimburile de insigne şi adrese, pînă la micile cadouri de fesuri sau mini-iatagane, lucrate cu migală de neîntrecuţii meşteşugari din Marrakech.

Înainte de plecare, cînd în sfîrşit, soarele marocan începuse să ne ardă obrajii, am băut un tradiţional ceai de mentă cu antrenorul de rugby Hanafi şi m-am bucurat auzindu-l că are numai cuvinte de prietenie şi admiraţie faţă de jucătorii celor două echipe pe care le-am însoţit la Casablanca. La 9 mai e programat meciul de rugby între formaţiile Marocului şi României. Tot aici, pe malul Atlanticului, la „Casa"...

Dan GĂRLESTEANU

2500 SPECTATEURS AU STADE DU CAFC

VICTOIRE DE LA ROUMANIE SUR LA FRANCE (10-6)

Les Roumains remportent la Coupe latino-maghrébine

France (2e) Portugal (3e) Espagne (4e) Maroc (5e)

Au stade du CAFC devant un public enthousiaste, la Roumanie bat la France sur le score de 10-6 après une partie très disputée ...

(VOIR EN PAGE SPORTIVE)

Facsimilul respectiv vă prezintă un moment al partidei de handbal România-Franţa (10-6) din cadrul Cupei ţărilor latine.

„TEATRUL ŞI FOTBALUL PE ACEEAŞI SCENĂ"...

... a fost tema simpozionului ţinut miercuri la Casa de cultură a tineretului din Iaşi cu ocazia festivalului studenţesc Gh. Asachi şi a manifestărilor dedicate Semicentenarului partidului. Din cîte ne-a informat secretarul clubului Politehnica Iaşi, C. Berică, simpozionul s-a bucurat de un real succes, datorită temei, fireşte, dar şi participanţilor la... discuţii (Gil Mărdărescu, Cuperman, crainicul Grigore Ielisei, George Zaharescu — *regizor la Opera din Iaşi,* Virgil Raicu actor). *Într-o sală arhiplină, teatrul şi fotbalul şi-au dezvăluit multe dintre punctele de contact, dintre suferinţele şi strălucirile lor, ce trezesc ecou şi pasiune în marea masă a spectatorilor.*